

gjort. Men ju vidare och lösare regeln blir, desto mindre blir säkerheten, hvarmed man kan skilja mellan ursprungligt och senare tillkommet.» Genom dessa Sievers ord är det problem uppställt, till hvars lösning denna afhandling vill lemna ett bidrag. Vigten af runversernas vitsord i metriska frågor är redan påpekad af Lind, *Rim och verslemningar i de svenska landskapslagarne*, 90 not. i *Upsala universitets årsskrift* 1881, men ingen har hittills låtit deras vittnesbörd komma till heders. Runversernas betydelse för dessa frågor ligger i tvenne deras egenskaper. För det första erbjuda de ett absolut pålitligt material, eftersom de äro originalurkunder. Hvad runristaren inhuggit, måste för honom hafva dugat till vers, och texträttelser äro med mycket begränsade undantag otillåtliga. För det andra falla flertalet af rytmiska runinskrifter inom en kort tidrymd, omkring 100 år, enär de flesta väl äro att hänföra till 1000-talet. Runverserna gifva oss alltså upplysningar om skaldernas metriska teknik här i Sverige under det 11:te århundradet. Visserligen äro dessa upplysningar icke utan vidare tillämpliga på den fornnorsk-isländska diktkonsten, men betydlig torde olikheten ej hafva varit¹. Med de fördelar, som runverserna bjuda undersökaren äro visserligen ock betydliga olägenheter förenade. Materialet är jemförelsevis ringa, hvarigenom säkerheten af de slutsatser, som ur detsamma kunna dragas, förminskas, pålitligheten af den föreliggande läsningen af inskrifterna är ofta tvifvel underkastad och deras tydning ofta osäker, svår eller omöjlig.

§ 3. För att beteckna min metriska uppfattning af de behandlade runverserna vill jag använda samma beteckningssätt som Sievers i sina *Proben* och skall därför lemna en redogörelse för detta². Som sagdt urskiljer

¹ Att olikheter funnits, torde framgå af den håttlausastrof, som finnes i Guta saga, utan motstycke i den norsk-isländska poesien, se Brate, *Fornnordisk metrik*, s. 54. ² Sievers, *Proben*, s. 10.